

Aynılařmak Ve Silinen Özbenlik

– mucahit-kurnaz · 17 Temmuz 2025

Yüz yıl önce bir düş kursan, düş değil, bir ruh yankısı,
Cihana yelken açıp dursan, şimdi bir hıçkırık sızısı:
Japonya'da ahşap evler, ruhları şinto'yla kuşatan,
Kimononun ipek kokusu, zamanın perdesini kapatan.
İngiliz'de taş duvarlar, gri sisle örtülü bir sırdaş,
Gotik kuleler haykırır, göğün çatlamış yamaçlarından,
Arabistan'da kerpiç evler, çölün kumlarıyla dans eden,
Hac yolları, ayak izleriyle yazılmış, ezelden gelen.
Hindistan'da renkli sari, Endonezya tarçın kokulu bir düş,
Baharatla dolar her yol, Uzak Doğu'dan gelir lezzetli bir cümbüş
Afrika'da toprağın altı cevher, üstünde modern köleler gezer, sızlatan gam
Rusya'da altının izi, kaynaklar çevirir dişli ekonomiyi her an,
Osmanlı'da İstanbul kokar, yedi tepe, yedi kat masal,
İnsanın özü saklı tarihte, tarihini bilmeyene geçmiş olur masal
Modern zaman herkes aynı, öz benliğini yitirmiş, kökeni solmuş
AVM'ler her köşede, kimliksiz aynalarla dolmuş.
Marka aynı, sesler aynı, bir yankı ki, sağır eder içi boş
Bitmiş tüm özgün kaygı, içimde çığlık atan, kutsuz duruş
Ruhunu yutan gölgeler, sessizce inen bir susuz.
Gökdelenler göğşe değer, akıllara aynı algı değer,
Beton yığınları arasında, insanlık derin bir uyku çeker.
Ne mimari, ne giysi kalır, sadece "tüketim" çağırır,
Bir boşluk ki, ruhunu emer, nefessiz bırakır.
Dünya vatandaşı değil, küresel tüketiciye eğil,
Bir kölelik zinciri ki, farkında değilsin, der ki etmesin tarihine meyil.
Farklılıklar erir gider, bir silinme başlar meğer,
Kimliğin yok olur, ruhun acı çeker, kimseler bilmez.
Dijital çağın fısıltısı, beyinleri uyuşturan bir ağıt,
Algoritma tüm yankıyı yönlendirir, ruhları esir alan bir kayıt.
Aynı film, aynı müzik, zihinlerde derin çizik,
Parmak izlerin silinir, sen de bir robotik kişilik.
Bir uçurum ki, dibi yok, ruhun kayar, öz benliğin yok olur
Türk'ün evi, Anadolu irfanı, çatırdar, dağılır, savrulur,
Kültür kodu kayıp gider, bir lanetli fısıltıyla kavrulur.
Farklılıklar öz olsa da, aynılaşmak, tek düzeni sezer

İnsanlık mı yitip gider, yoksa maskelerle mi gezer?
Ruh kaybolursa, dönülmez, dipsiz bir karanlığa gömülür,
Hafıza silinirse, bulunmaz bir daha asla ne de tarih çözülür
Ey Yafesoğlu, uyan! Bu son fısıltı, son nota, son çağrı,
Gözlerini aç, yoksa ruhun da öz benliğin de, bu koca evrende bir hiç olur.